

Mario di Pinto
Trad. Jordi Virallonga

ITACA I

Entro nel tuo silenzio con un fiore
con un delfino innocente
con un bianco gabbiano di memoria
da un capo all'altro del mare
dall'altra sponda della vita
da tutte le vite che ho inventato
e ti donavo in cambio di quest'ultimo
impossibile segno di futuro.

Sui verdi campi del mare
la distanza del vento si rapprende
dietro le opache cortine
misteriose parvenze nascimenti
s'assemblano laggiù a una meta inerte.

Dell'alta ròcca di Itaca
resta un vestigio di naufragio.

ÍTACA I

Entro en el teu silenci amb una flor
amb un dofí innocent
amb una blanca gavina de memòria
d'una banda a l'altra del mar
des de l'altre marge de la vida
de totes les vides que he inventat
i et donava a canvi d'aquest últim
impossible signe de futur.

Sobre els verds camps del mar
la distància del vent s'agleva
rera les opaques cortines
misterioses aparences neixements
conflueixen allà baix cap a una meta inerta.

De l'alta fortalesa d'Ítaca
sols resta un vestigi de naufragi.

ITACA 2

L'inferno confina con la mia pelle
ma sulla tua si placa
in teneri messaggi di futuro
memorie di memorie
recuperati spazi.

E la febbre la sete le mie mani
traevano segnali di parole
una innocente favola di gesti
che fingevo smarrita
dietro la soglia invulnerata.

Poi rovinò per l'occhio smilzo
per il foro sottile della clessidra
tutta la sabbia dell'estate
ha cancellato le confuse tracce
(o le cancellerà) la breve fiamma
vacilla sul suo logoro stoppino.

Sulla spiaggia di Itaca
giacciono vuote e deserte
le reti del pescatore.

ÍTACA 2

L'infern confina amb la meua pell
mes sobre la teua s'aplaça
en tendres missatges de futur
memòries de memòries
recuperats espais.
I la febre la set les meves mans
extreien senyals de paraules
una innocent falla de gestos
que fingia perduda
rera la boga invulnerada.

Després vessà de l'ull neulit
pel doll subtil de la clepsidra
tota l'arena de l'estiu
ha llevat les confuses traces
(o les llevarà) la breu flama
vacilla sobre sa metxa esgotada.

Sobre la platja d'Ítaca
jeuen buides i desertes
les xarxes del pescador.

ITACA 3

Ora che el tuo silenzio è fatto voce
e la parola (il sangue) incide un segno
nella memoria destinato a dileguarsi
un graffito che el tempo ricolmerà
o un ruga sottile che si slenta
e s'inabissa nell'equorea pelle

ora che l'inverno ritorna a separarci
e le piogge dilavano insolenti
il rifugio discreto di quell'ora
(mercantili alla fonda lugno la darsena
l'imperceptili respiro degli scafi
l'accorata imminenza dell'addio
e la rissa famelica dei colombi
brulicanti ai tuoi piedi sui residui
di cibo che assorta dispensavi)

ora che tutto sembra già accaduto
e ogni cosa s'invesca e si confonde
in un indifferente paradigma
ho paura di perderti (la meta
che el dito di Colombo segnalava
era un punto di morte
un approdo lontano senza futuro)

ti farò cenno con la mano
capitano di una nave
che non ritornerà.

ÍTACA 3

Ara que el teu silenci s'ha fet veu
i la paraula (la sang) grava un senyal
en la memòria destinat a esvair-se
un grafit que el temps recobrirà
o una ruga subtil que s'esventa
i s'abisma en la pell equòria

ara que l'hivern torna a separar-nos
i les pluges esvacixen insolents
el discret refugi d'aquella hora
(mercants fondejats al llarg de la dàrsena
l'imperceptible respir dels vaixells
l'acorada imminència de l'adéu
i la famèlica baralla dels coloms
voletejant els teus peus sobre els residus
de menjar que absorta dispensaves)

Ara que ja sembla tot acomplert
i tota cosa s'enreda i es confon
en un indiferent paradigma
tinc paüra de perdre't (la meta
que el dit de Colom assenyalava
era un punt de mort
un port llunyà sense futur)

et diré adéu amb la mà
capità d'una nau
que no retornarà.

ITACA 5

Come appare lontana Itaca
ora che navighi in acque avverse
e non pensi di ritornare.
Dalla sua cieca torre il faro
con inetti tentacoli di luce
fruga le vie del mare
in cerca della tua rotta
e dispera di ritrovarti.
Ma sono rimasti gli indizi
della tua cara presenza
l'odore delle parole
e il grido della pelle
nella memoria libera del vento.

ÍTACA 5

Que llunyana sembla Ítaca
ara que navegues aigües adverses
i no penses a tornar.
Des de sa cega torre el far
amb ineptes tentacles de llum
furga les vies del mar
en cerca de la teva ruta
però desespera de trobar-te.
Mes han restat els indicis
de la teva cara presència
l'olor de les paraules
i l'udol de la pell
en la memòria lliure del vent.

ITACA 6

Improvvisamente inatteso
l'occhio del faro
che sembrava smarrito
dietro un simulacro di tempesta
(colombe nere che mi mandavi)
ha ripreso a frugare nel mio buio

Ritrovo el gusto del dubbio
volgo la vela all'avventura
verso gli aperti mari della solitudine
ma tengo la cima con la mano
che all'altro capo mi tendi

Mantieni accesa la tua fiamma
oppure di ritornare
a morire nel tuo grembo.

ÍTACA 6

De sobte
l'ull del far
que extraviat semblava
rera un simulacre de tempesta
(coloms negres que vas lliurar-me)
ha tornat a furgar la meva fosca

Retrobo el gust del dubte
giro vela a l'aventura
cap els mars oberts de la solitud
però tinc a la mà la sima
que des de l'altre cap m'allargues

Conserva encés el teu foc
encara espero tornar
a morir en la teva falda.

ITACA 7

Geografia del tuo corpo
dove la luce s'aduna
in trepidi gorgi d'invito
solarità bianche colline
levigate discese a perdifiato
abissi misteriosi
intrincate siepi d'ombra
rossi cavalli impennati
che il sangue proteso aizza.
Cón un dito tremante
seguo le azzurre radici
sfioro bocche di pozzi per la sete
m'affaccio ai laghi nerissimi
mentre dal fondo mi sogguarda
ritrosa e incitante la gazzella.

Vieni salta la barriera
i venti opposti le assenze
voglio lottare con te
mescolarmi con le tue linfe

ÍTACA 7

Geografia del teu cos
on la llum s'ajunta
en trèmules gorgues d'invit
fulgència blancs tossols
llises vessants per on perdre l'alé
misteriosos abismes
intrincats rengs d'ombra
rojos cavalls rampants
que la estesa sang abriva.
Amb un dit tremolós
segueixo les blaves arrels
esbrosso el coll dels pous per la set
m'aboco sobre els llacs negríssims
mentre del fons m'esguarda
incitant i esquiva la gasela.

Vine salta la barrera
els oposats vents les absències
vull lluitar amb tu
mesclar-me amb tes limfes.